

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 311/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Varinským, Námestie SNP 13, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska Banská Bystrica č. k. BB-4T 6/2018-2495 z 29. júna 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 24/2018 z 9. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. BB-4T 6/2018-2495 z 29. júna 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tost 24/2018 z 9. júla 2018.

2. Zo sťažnosti a z príloh vyplýva, že vyšetrovateľ Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, Národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Stred v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. ČVS: PPZ-58/NKA-PZ-ST-2016 z 13. októbra 2016 vzniesol proti sťažovateľovi obvinenie „*pre pokračovací obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona, sčasti v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona (bod 1), sčasti dokonaný, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (bod 2)...*“.

3. Sťažovateľ sa do 27. septembra 2017 nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci.

4. Uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 2 Tp 27/2017 z 30. septembra 2017 bol sťažovateľ podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku vzatý do väzby ako obvinený podľa už označeného obvinenia. Väzba sťažovateľovi nebola podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného

poriadku nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka s tým, že začala plynúť 27. septembra 2017.

5. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal 13. februára 2018 obžalobu č. k. VII/I Gv 50/16/1000-143 na sťažovateľa ako obvineného „pre pokračovací obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. f) Trestného zákona, v prvom bode obžaloby v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a v druhom bode obžaloby v spolupáchateľstve podľa § 20, v jednočinnom súbahu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1.) v presne nezistenej dobe, najneskôr však v mesiaci november 2010 v [REDAKOVANÉ], okres [REDAKOVANÉ] pri osobnom stretnutí požiadal..., aby za finančnú odmenu, ktorá mala byť tvorená podielom z majetku ukoristeného poškodenej, spoločne prepadli a usmrtili poškodenú..., pričom obvinený pri viacerých stretnutiach oboznámil... s miestom plánovaného prepadu poškodenej, ukázal mu pripravené kukly, pištoľ, ako aj trasu, po ktorej sa vytipovaná poškodená obvykle presúva domov, pri následnom stretnutí mu obvinený popísal, ako mieni uvedený skutok spáchať, a to, že poškodenú omráčia, vtiahnu do domu, kde ju... neupresneným spôsobom usmrť, následne po prehladaní jeho bytu, kde by sa okrem peňazí od spoločnosti... mala nachádzať aj osobná finančná hotovosť, a to 20.000 až 30.000 Eur, ako aj šperky, tieto cennosti si prisvoja, telo usmrtenej poškodenej mienil obvinený naložiť do pripraveného motorového vozidla a odviezť na vopred pripravené neupresnené miesto s vykopanou jamou, do ktorej telo vložia a posypú vápnom, ktoré už obvinený za tým účelom vozil v batožinovom priestore svojho auta, v momente, keď sa však... dozvedel o tom, že poškodenú majú s obvineným usmrtiť, odmietol v tomto smere konať a [REDAKOVANÉ] tak skutok nevykonal a nedošlo k pokusu ani k dokonaniu trestného činu,

2.) dňa 28.03.2011 v čase po 22.00 h obvinený po vzájomnej spoločnej dohode s ďalšou doposiaľ nestotožnenou osobou zrealizoval zámer usmrtiť poškodenú..., v úmysle zmocniť sa finančných prostriedkov pochádzajúcich zo spoločnosti..., ako aj finančných prostriedkov poškodenej pochádzajúcich z predaja rodinného domu a osobných šperkov, o ktorých predpokladal, že sa nachádzajú v mieste bydliska, z uvedeného dôvodu poškodenú

telefonicky vylákal na stretnutie na nezistené miesto pod zámienkou dojednania obchodnej transakcie, kde ju nezisteným spôsobom usmrtil, za použitia vonkajšieho mechanického násilia jej odčlenil hlavu od krku, poškodil tvárovú časť lebky, ako aj spôsobil trieštivé zlomeniny dlhých kostí a odlomenie koncových častí kostí, čím sledoval zámer sťažiť až úplne znemožniť identifikáciu poškodenej v prípade nájdania jej tela a vyšetrovania okolností smrti, prostredníctvom kľúčov poškodenej vnikol do jej bytu č. ■ na 2. poschodí bytového domu súpisné ■, číslo vchodu ■ na ulici ■, ktorý prehľadal a odcudzil z neho peňažnú hotovosť vo výške najmenej 1.600 Eur, pričom časť kostrových pozostatkov poškodenej bola nájdená dňa 11.07.2016 v katastri mesta ■, v rekreačnej oblasti ■, pri starom oplotení bývalých ovocných sádov.“.

Predmetná vec sa na špecializovanom súde vedie pod sp. zn. BB-4 T 6/2018.

6. Sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu 18. júna 2018 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. (Predchádzajúca žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bola právoplatne zamietnutá uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 15/2018 zo 14. mája 2018.) Špecializovaný súd napadnutým uznesením č. k. BB-4T 6/2018-2495 z 29. júna 2018 (ďalej len „uznesenie špecializovaného súdu“) žiadosť sťažovateľa z 18. júna 2018 zamietol [§ 72 ods. 1 písm. b) a § 79 ods. 3 Trestného poriadku], neprijal písomný sľub sťažovateľa na nahradenie väzby [§ 72 ods. 1 písm. b), § 80 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Trestného poriadku] a väzba sťažovateľa nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka [§ 72 ods. 1 písm. b), § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku]. Proti tomuto uzneseniu podal bezprostredne po jeho vyhlásení sťažovateľ sťažnosť, ktorú následne odôvodnil písomným podaním. O sťažnosti rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Tost 24/2018 z 9. júla 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) tak, že ju zamietol ako nedôvodnú.

7. Sťažovateľ špecializovanému súdu, ako aj najvyššiemu súdu predovšetkým vytýka pochybenie v tom smere, že títo sa ústavnoprávne konformným spôsobom nevysporiadali s jeho námietkou týkajúcou sa absencie tzv. základných materiálnych podmienok pre výkon väzby, a teda s tým, že doteraz vykonaným dokazovaním v jeho trestnej veci nebolo v rozsahu, ako to vyžaduje Trestný poriadok, dostatočne preukázané, že skutky, ktoré sú mu

kladené za vinu, skutočne spáchal. Podľa sťažovateľa nemôže preto u neho existovať podozrenie zo spáchania stíhaného skutku v takej zákonom požadovanej „kvalite“, ktoré by odôvodňovalo ďalší výkon väzby. Sťažovateľ vo vzťahu k absencii materiálnych podmienok väzby zdôrazňuje, že špecializovaný súd, ako aj najvyšší súd sa nevysporiadali s ním namietanou nesprávnou právnou kvalifikáciu skutkov jemu kladených za vinu. Rovnako sa nevysporiadali s jeho námietkou, že v jeho veci nebol vykonaný jediný priamy dôkaz preukazujúci jeho vinu zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy, ktorý je mu kladený za vinu, a uvedené nepotvrdil ani kľúčový svedok ako ani ďalší svedkovia, pričom v ďalšom podrobne poukazuje na ich výpovede a zároveň spochybňuje dôveryhodnosť utajeného svedka.

8. Sťažovateľ špecializovanému súdu, ako aj najvyššiemu súdu vytýka aj nevysporiadanie sa s jeho námietkou týkajúcou sa absencie skutočných dôvodov väzby. V tejto časti argumentácie sťažovateľ zdôrazňuje nevysporiadanie sa špecializovaného súdu a najvyššieho súdu s existenciou dôvodov tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, keď nezohľadnili jeho tvrdenia, že sa nedopustil žiadneho konania, z ktorého by mohla vyplývať dôvodná obava, že ujde (naopak, sťažovateľ zdôrazňuje, že riadne preberal zásielky, vyhovel príkazom policajných orgánov, pri zadržaní sa správal nenásilne, nepokúsil sa o útek). Taktiež súdy podľa sťažovateľa nesprávne učinili záver o tom, že nemá trvalé bydlisko, a uvedené spolu so skutočnosťou, že v minulosti po ňom boli viackrát vyhlásené pátrania, vyhodnotili ako skutočnosti zakladajúce dôvodnú obavu z úteku. Podľa sťažovateľa v jeho prípade neboli zistené konkrétne skutočnosti týkajúce sa jeho osoby alebo okolnosti prípadu, ktoré by v súvislosti s hroziacim vysokým trestom mohli odôvodňovať obavu z jeho úteku. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané nevysporiadanie sa s danosťou dôvodov tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, sťažovateľ vytýka konajúcim súdom prihliadnutie na skutočnosť, že dosiaľ bol trinásťkrát súdne trestaný, hoci niektoré odsúdenia už boli zahladené a nezahladené sa týkajú druhovo inej trestnej činnosti. Ďalej, že konajúce súdy neprihliadli na jeho správanie vo výkone väzby a predtým vo výkone trestu odňatia slobody, ako ani na jeho vek 61 rokov, ktorý podľa neho páchanie trestnej činnosti sťažuje.

9. Namietané porušenie označených práv napadnutými uzneseniami sťažovateľ vidí aj v zbytočných prietáhoch v trestnom konaní vedenom v jeho veci špecializovaným súdom, keď hlavné pojednávanie bolo v júni a júli odročované a posledný termín bol určený na 10. august 2018.

10. Posledným argumentom sťažovateľa je námietka, že o jeho vzatí do väzby a jeho žiadosti o prepustenie z väzby napadnutým uznesením špecializovaného súdu nerozhodoval zákonný sudca, keď rozhodoval iný sudca ako sudca rozhodujúci skôr v prípravnom konaní v jeho veci. Uvedené podľa sťažovateľa zakladá porušenie jeho práva na zákonného sudcu, hoci podľa jeho zistení k tomu došlo v súlade s rozvrhom práce konajúceho súdu.

11. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„I. Základné práva [redacted] ... na osobnú slobodu podľa ust. čl. 17 ods. 1 Ústavy SR, resp. ust. čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a na súdnu ochranu podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a na spravodlivé súdne konanie podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a na zákonného sudcu podľa ust. čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, uznesením špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 29. 06. 2018, č. k.: BB-4T/6/2018-2495, porušené boli.

II. Základné práva [redacted] ... na osobnú slobodu podľa ust. čl. 17 ods. 1 Ústavy SR, resp. ust. čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a na súdnu ochranu podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a na spravodlivé súdne konanie podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a na zákonného sudcu podľa ust. čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 09. 07. 2018, sp. zn.: 3Tost/24/2018, porušené boli.

III. Uznesenie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 29. 06. 2018, č. k.: BB-4T/6/2018-2495 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 09. 07. 2018, sp. zn.: 3Tost/24/2018, sa zrušujú a vec sa vracia Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica na ďalšie konanie...

IV. Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica a Najvyšší súd SR sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť [REDAKOVANÉ] ... trovy konania... poukázaním uvedenej sumy v prospech bankového účtu právneho zástupcu Sťažovateľa...“

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto

možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

15. Z obsahu sťažnosti a pripojených listín je zrejmé, že napadnuté uznesenie špecializovaného súdu bolo predmetom prieskumu najvyšším súdom na základe sťažovateľom využitého opravného prostriedku – sťažnosti, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol ako nedôvodnú. Ústavný súd preto v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci vyjadreným v čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu špecializovaného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

16. Ústavný súd v ďalšom posúdil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv uznesením najvyššieho súdu.

17. Ústavný súd považuje za potrebné najskôr poukázať na to, že jeho právomoc je vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02). Úlohou ústavného súdu je tiež sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 465/2011). Ústavný súd preto nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné.

18. Ústavný súd stabilne k obsahu a podstate sťažovateľom namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu tiež uvádza, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00). Požiadavka obsiahnutá v tomto článku sa nemôže definovať in abstracto, ale musí sa posúdiť podľa okolností každej veci vrátane toho, čo v sťažnosti sťažovateľ uviedol (I. ÚS 109/03). Ústavný súd preto v prípade čl. 17 ústavy môže a musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

19. Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takeého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03).

20. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd k námietkam sťažovateľa, ktoré sú obdobné ako námietky uvedené v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, uviedol, že *„Najvyšší súd najprv skúmal naplnenie materiálnych podmienok väzby a síce či u obžalovaného [REDAKOVANÉ] existuje dôvodnosť trestného stíhania a existencia niektorého z dôvodov väzby. Po preskúmaní uvedených podmienok dospel najvyšší súd k záveru, že z doteraz vykonaného dokazovania skutočne vyplýva u obžalovaného dôvodné podozrenie zo spáchania označených trestných činov uvedených v skutkovej vete obžaloby. Najvyšší súd k uvedenému už iba dodáva, že podaním obžaloby sa podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy*

obžalovaným prehĺbilo; navyiac námietky obžalovaného len iným, značne subjektívnym spôsobom smerujú voči vykonanému dokazovaniu, ktoré hodnotí inak než orgány činné v trestnom konaní. Uvedené námietky pritom samé o sebe nateraz neumožňujú urobiť záver o neexistencii podozrenia zo spáchania stíhaných skutkov do takej miery, aby bolo možné rozhodnúť o prepustení obžalovaného [REDAKOVANÉ] z väzby na slobodu.

K dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku najvyšší súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] síce od 26. marca 2010 udáva ako adresu trvalého pobytu mesto Zvolen, avšak v žiadosti o prepustenie z väzby, ako aj na neverejnom zasadnutí, na ktorom bolo rozhodované o väzbe obžalovaného uviedol ako adresu na doručovanie písomností [REDAKOVANÉ], pričom v minulosti sa na uvedenej adrese nezdržoval. Nad rámec uvedeného je však nutné zdôrazniť, že ako správne podotkol v sťažnosťou napadnutom uznesení už špecializovaný trestný súd, po obžalovanom bolo dvakrát vyhlásené pátranie (na základe príkazu na zatknutie vydaným Okresným súdom Zvolen z 20. júna 2011, sp. zn. 4T/18/2010-192 a na základe Európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Okresným súdom Nitra z 03. decembra 2012, sp. zn. 6T/132/2011), nakoľko sa na uvedenej adrese riadne nezdržoval. V spojení so skutočnosťou, že obžalovanému [REDAKOVANÉ] za uvedené trestné činy hrozí uloženie vysokého trestu je teda správny záver špecializovaného trestného súdu, že je u obžalovaného jednoznačne daná existencia väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku najvyšší súd uvádza, že špecializovaný trestný súd pri posudzovaní dôvodnosti existencie príslušného väzobného dôvodu správne poukázal na skutočnosť, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] bol doposiaľ trinásťkrát súdne trestaný, zatiaľ čo vo výkone trestu odňatia slobody bol trikrát; z označených prípadov pritom jedenkrát aj za spáchanie trestného činu vraždy podľa § 219 Trestného zákona. Najvyšší súd dodáva, že súd je pri posudzovaní dôvodnosti väzobného stíhania oprávnený prihliadať aj na predchádzajúce spáchanie protizákonných skutkov, pretože tieto sa nezahľadujú, zahľadzuje sa iba odsúdenie. Z uvedeného je nespochybniteľné zrejme, že z predchádzajúceho konania obžalovaného je prítomné opodstatnené podozrenie, že žalovaných skutkov sa mal dopustiť a že v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu hrozí konkrétna obava, že by sa mohol skrývať, alebo ujsť

a tak sa vyhýbať trestnému stíhaniu alebo výkonu hroziacemu vysokému trestu, alebo pokračovať v páchaní úmyselnej trestnej činnosti...

Námietka obžalovaného súvisiaca s porušením jeho práva na zákonného sudcu už bola vyriešená uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 04. januára 2018, sp. zn. 5Tost 1/2018, v ktorom najvyšší súd konštatoval jej neopodstatnenosť. Sudca pre prípravné konanie [REDAKOVANÉ] rozhodoval o vzatí obžalovaného do väzby a sudca pre prípravné konanie [REDAKOVANÉ] rozhodoval o ustanovení obhajcov, resp. oslobodení obhajcu. Tento postup bol v roku 2017 a aj v roku 2018 v úplnom súlade s Rozvrhom práce Špecializovaného trestného súdu pre príslušné obdobie.

Súhrnne najvyšší súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je vyargumentované celým radom konkrétnych informácií, ktoré či už jednotlivo, alebo vo svojom súhrne viedli špecializovaný trestný súd k záveru, že u obžalovaného [REDAKOVANÉ] existujú dôvody tzv. útekovej a preventívnej väzby, teda v posudzovanom prípade nešlo len o akúsi abstraktnú úvahu. V otázke trestného stíhania sa pôvodné dôvodné podozrenie voči obžalovanému [REDAKOVANÉ] neoslabilo a trestná vec obžalovaného [REDAKOVANÉ] sa podaním obžaloby dňa 13. februára 2018 posunula už do štádia súdneho konania, pričom v dohľadnej dobe je v predmetnej trestnej veci očakávať vydanie meritórneho rozhodnutia. Ani v otázke ďalšej existencie dôvodov tzv. útekovej a preventívnej väzby nedošlo k žiadnej zmene a to aj s poukazom na skutočnosť, že naposledy bolo o väzbe obžalovaného [REDAKOVANÉ] rozhodnuté dňa 14. mája 2018.“.

21. Najvyšší súd napadnutým uznesením odobril závery špecializovaného súdu, ktorý svoje závery okrem iných zdôvodnil aj tým, že „mnoho okolností v prípade naznačuje, že sľuby o resocializácii a návrate do riadneho života sú u obžalovaného len sľubmi účelovými, ktorým nemožno dôverovať. V osobe obžalovaného ide o osobu vyššieho veku, ktorá prešla svojim vývojom a aj vzhľadom k tejto skutočnosti ním deklarovaný návrat do riadneho spôsobu života nie je síce podľa súdu úplne vylúčený, ale deklarácia obžalovaného je veľmi ťažko uveriteľná a súd ju vyhodnotil ako účelovú.“.

22. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 141/04, III. ÚS 417/2011), ktorá korešponduje s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, vyplýva, že v prípade rozhodovania o vzatí do väzby musia byť splnené tieto podmienky: po formálnej stránke musí existovať uznesenie o vznesení obvinenia, po materiálnej stránke musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že sa obvinený trestného činu, ktorý sa mu v uznesení o vznesení obvinenia kladie za vinu, dopustil. Napokon musí existovať niektorý z väzobných dôvodov uvedených v ustanovení § 71 Trestného poriadku.

23. Z citovanej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a uznesenia špecializovaného súdu vyplýva, že tieto rozsiahlo a presvedčivo odôvodnili svoje rozhodnutia o obmedzení osobnej slobody sťažovateľa, podrobne sa zaoberali otázkou naplnenia materiálnych predpokladov väzobného stíhania sťažovateľa a danosťou väzobných dôvodov, keď zrozumiteľne rozviedli, z akých konkrétnych (skutkových) okolností vychádzali pri učení svojich záverov, akceptovaní záveru o jeho dôvodnosti. Ústavný súd ďalej konštatuje, že najvyšší súd príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

24. Ústavný súd konštatuje, že sťažnostnú argumentáciu nevyhodnotil ako spôsobilú založiť namietané porušenia sťažovateľom označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, a preto jeho sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018